

UZDRAVENIE SLEPCA PRI JERICHU (30. nedel'a cez rok)

Prišli do Jericha. A keď so svojimi učeníkmi a s veľkým zástupom z Jericha odchádzal, pri ceste sedel slepý Bartimej, Timejov syn, a žobral. Keď počul, že je to Ježiš Nazaretský, začal kričať: „Ježišu, Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ Mnohí ho okrikali, aby mlčal, ale on ešte väčšmi kričal: „Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ Ježiš zastal a povedal: „Zavolajte ho!“ Zavolali slepca a vraveli mu: „Neboj sa! Vstaň, volá ťa!“ On odhodil plášť, vyskočil a šiel k Ježišovi. Ježiš mu povedal: „Čo chceš, aby som ti urobil?“ Slepca mu odpovedal: „Rabboni, aby som videl!“ A Ježiš mu povedal: „Chod', tvoja viera ťa uzdravila!“ A hneď videl a šiel za ním po ceste. (Mk 10, 46-52, Mt 20,29-34, Lk 18,35-43)

Uzdravenie slepeho Bartimeja je posledným zázračným uzdravením, ktoré Marek v evanjeliu zaznamenal. Túto udalosť, tesne predchádzajúcu Ježišov vstup do Jeruzalema vo svojom evanjeliu nie náhodou zaznamenávajú aj Matúš i Lukáš. Pravdepodobne chceli naznačiť blízke otvorenie sa očí apoštolov, ktorí mali po Ježišovom zmŕtvychvstaní konečne naplno spoznať v Ježišovi Mesiáša – aj keď úplne iného, akého si predstavovali.

Jericho je mesto vzdialené od Jeruzalema asi 26 kilometrov na sever. Leží blízko Jordánu aj Mŕtveho mora. Do Jericha chodievali v tej dobe bohatí ľudia tráviť zimné mesiace, keďže tu bolo teplejšie a príjemnejšie ako na ostatnom území Palestíny. Aj samotný Herodes si tu postavil luxusné zimné sídlo. Jericho bolo teda rekreačným a kúpeľným strediskom Palestíny. Zároveň bolo centrom nemravnosti a preto medzi Židmi nemalo dobrú povesť. Pred bránami mesta sa zhromažďovalo množstvo hendikepovaných ľudí, ktorí sa spoliehali na almužny od bohatých. Rovnako zástupy prúdiace do Jeruzalema na sviatky Paschy predstavovali pre žobrákov vynikajúcu príležitosť vyprosiť si almužnu.

Evanjeliá spomínajú uzdravenia viacerých slepcov. Slepota bola v tej dobe častým problémom obyvateľov Palestíny. Príčinou boli časté zápaly očí, vznikajúce následkom prudkej premeny horúčavy a chladu. Ľudský zrak býval cez deň vystavený silným lúčom slnka a v noci chladnej nočnej rose, ktorá negatívne vplývala na zrak pri spaní vonku na otvorených strechách. A keď sa k tomu pridal soľný prach z mora a piesok z púšte, nedostatočná hygiena a zaostalé liečenie – to všetko boli príčiny oslabenia a straty zraku.

Zo všetkých synoptických evanjelií je toto jediné miesto, kde sa spomína meno uzdraveného človeka. Bartimej je Timejov syn, lebo aramejské slovo „*bar*“ znamená syn. Marek ho možno menom spomína aj preto, lebo v budúcnosti zohral v jeruzalemskej cirkvi nejakú významnú úlohu.

Bartimej, žobrajúci na kraji cesty v „prieptasti“ Jericha, najnižšie položeného mesta sveta, je obrazom nás všetkých, ktorí bezradne sedíme v prepahliskách našich hriechov, zviazanosti, samoty, strachu.

Reakcia zástupov nás prekvapuje. Okríkajú žobráka, aby nevyrušoval, neotravoval. Tušia, že v Jeruzaleme sa má odohrať čosi veľké a preto nasledujú Ježiša na ceste. Už to nie je len

hŕstka nasledovníkov, ale zástup. Očakáva, že Ježiš vo svätom meste nastolí Božie kráľovstvo. Žobrák ich len zdržuje v dosiahnutí tohto vznešenejšieho vyššieho cieľa. Pre Ježiša je však slepec dôležitý. Jeho srdce sa „láme“ nad týmto človekom.

Bartimej je pre nás príkladom modlitebníka. Prosí, doslova tlčie na dvere Ježišovho srdca, ktoré sa spočiatku zdajú zatvorené. A keď to Bartimej vidí, prosí ešte úpenlivejšie. Aj nám je možno blízka jeho vytrvalá prosebná modlitba. Keď sa modlíme za nás i za druhých.

V Markovom evanjeliu je slepec jedinou osobou (s výnimkou démonov v Mk 1,24), ktorá volá Ježiša po mene. Slepec je predobrazom všetkých tých, ktorým bude darovaná spása skrze vzývanie Ježišovho mena. (Sk 2,21)

Keď Ježiš zavolať slepca, ten odhodil svoj plášť a kráčal k Ježišovi. Pre žobráka bol plášť nevyhnutnou prikrývkou pred nočným chladom a tiež prostriedkom na zbieranie almužien. Pre každého v tej dobe bol vzácnym majetkom a ľahko sa stával predmetom krádeží. Slepec sa ale odhodením plášťa bez váhania vzdáva svojej jedinej istoty, ktorú má. Toto gesto tu má však aj hlbší zmysel – znázorňuje zanechanie starého spôsobu života a rozhodnutie kráčať za Ježišom. Slepec je takto kontrastom k bohatému mladíkovi – jeho príbeh je tiež opísaný v tejto kapitole – ktorý sa nedokázal svojich istôt vzdať a stať sa Ježišovým nasledovníkom.

Spontánny entuziazmus uzdraveného slepca je opakom strachu, ticha a váhania, s akým nasledujú Ježiša na ceste do Jeruzalema Dvanásti. (Mk 10,32)